

VAASJES VAN VIRGINIA

VOOR QUIRIJNE

“ELKE GEDACHTE IS EEN SCHADUW VAN DE ERVARING”

FRIEDRICH NIETZSCHE
VOORBIJ GOED EN KWAAD 1886

EN DAN VRAAGT IEDEREEN: IS HET WERK AUTOBIOGRAFISCH ?
ZUCHT !! MAAR, AMAI, WETEN WE NU NOG NIET DAT EEN SCHEPPER
ZIJN INDIVIDU JUIST VERLAAT OM TE KUNNEN SCHEPPEN.

F.H.J. ANDERSON

VAASJES VAN VIRGINIA

GEDICHTEN 1991 - 2019

© BIEST-HOUTAKKER 2020

INHOUD

Alles lijkt....	11
Als zwarte schaduwen	13
Verdwijnpunten van het groter en kleiner worden	15
De verzamelaar	17
De visogige visioenenvrouw	19
Dringend drammen dingen	21
Een wijd openstaand venster	23
Wit in het groen	25
Golvend golven golven	27
Hij denkt er is een tuin	29
Willen beelden zich ?	31
Ik en het land achter de dijk	33
In de droomtijd	35
Lang voordat de dagen	37
Langs het pad van stilte	39
Lui vormen lenig beelden zich	41

Regen ruist zacht	43
Soms alles om mij heen	45
Twee donkere gordijnen	47
Ik zit daar verdiept	49
Tegelijkertijd	51
De duur	53
Vaasjes van Virginia	55
Waar is de kale grond ?	57
Luchten leren lezen	58
De honden	60
Voor David Bowie	63
Ik ben een schilder	65
Het maken van de zong	68
De wind helpt de bladeren om te vergaderen	70
Waar ik heel mijn leven naar op zoek ben geweest	72

Alles lijkt

Alles

lijkt ?.....zo verzonnen.

Zo zonder.....nee, geen reden !

Als men maar is begonnen.

Zoals....

Zoals....

Zoals....

Des choses vol verlangen.

Gemaakt door wat

zoal gedaan wordt

met wat ogen beogen.

Gedachten

brengen.

Weeromstandigheden delen lakens uit !

Als zwarte schaduwen

Als zwarte schaduwen
zich gaan meten
met het tanend blauw.
Oranje, groen en donkergrauw.
Tussen kleuren in.
Gemengd. Gemeten.

Geen dag, geen nacht
'n ongekennde halve.
Tussen dit en dat
en onbestemd, onbenoemd
en zat, vol van verwachting
en verlies.
Zonder wat was en belovend wat gaat worden.
Zonder wil tot iets
onbepaald daar
met een koude onverschilligheid
en 'n warm gevuld gemoed.
'n Verlangen van ver terug,
ruggelings verwijderd.

Verdwijnpunten van het groter en kleiner worden

De perspectivische verdeling van de ruimte.
De verdwijnende lijnen.
Het vluchtende punt.

Het moet gemaakt zijn om een
oorsprong te duiden.
Om iets dat verloren is gegaan ?
Melancholie ?

En dat zij daarvoor de werkelijkheid
projecteerden op het platte vlak van het nu
dat altijd onbeschreven blijft.

Helder wit. Doorzichtig wit.
Fond en ruimte tegelijk.
Een nog onbepaalde.
Zij moet gevuld worden maar
zij vlucht haar voltooiing vooruit.

Altijd.

De verzamelaar

De verzamelaar zoals hij
daar dagen werkt
wuijt de wereld terug
tot zijn interesse.
Interessant interieur.....
Intern
wordt zijn dag tot

taak.

Hij zegt:
Ik dood het leven zodat het leven niet
verloren gaat!

De visogige visioenenenvrouw

De visogige visioenenenvrouw
spint haar spinsels
slaperig
voor zich uit.

Haar haar split zij tussen
nagellak nagels.

Neigend naar de nacht
zoals zij is.
Bewegend met bewegingen
van gedachten,
en met daden
van gemis.

Zo veinst zij haar loop.

Dringend drammen dingen

Dringend drammen dingen
zich doorgaans aan mij op.
Peinzing pralt in mij

p r a t e n d.

Levend de slinger van gedachten.
Gedachten gedacht.
Van toen en daar
en over dan en als
lakend nu en hier
worden zij gelijk 'n wals.

Door dringend drammen
in mijn borst,
mijn been.

Een wijd openstaand venster

Er zit iets onoorbaars eigenzinnigs
in de dingen.

Het lichaam als tot zover
uitgewaaierde wil.

Instandhouding en haar vermogen
verborgen te blijven.

De ruis van de tijd.

Wijd en zijdes vormend van dit blok.

Achtergrond.

De tijd en haar tranen
die als tikken te horen zijn.

De eigenzinnigheid van de planten
om zich zo te vormen. Door en over.

De glazen ogen van de honden.

Hun haren die zich zeker en gelaagd vertonen.

Hoe die honden daar in wonen.

Waarom gestopt bij deze vorm ?

Wit in het groen

Eiken balken bruin
bakken en braden
bos en duin.
Voorbij het loon op zand.
Het is ons hier goed,
laten we drie tenten bouwen.

Zand, bakken. Zon, bakken.
Zon overgoten bloesjes.
Wit in 't groen.
Zij loopt met haar benen
door het blote gras,
Zoals witte bij sperziebonen.

Bakken eten gaan
traag door de darm.
Een slok....
en nog een.

Golvend golven golven

Golvend golven golven
glinsterend gladjes
over zand.

Witte weerhoofden werken
zich wagens over water.

In de draaiingen dreigt
dringend de
dooreengeslagenheid.

Herkenbaar voor de geest
gisten guirlandes
grommend.

Hij denkt er is een tuin

Hij denkt er is een tuin.
Hij ziet wat groen
zich zeker aan het vormen
maar om acht uur precies
heeft de klok zeven geslagen.

Regen heeft donder gedragen
en gebracht naar deze spalt
waar hij denkt dat
er bomen zijn en huizen.
Maar wat met die gaten
die er eerst toch waren.

Is er misschien iemand geweest.
In de tuin of bij de deur.
Is er gebeld of niet?
Als hij zijn oog beweegt
gaan de dingen mee
gekluiserd aan zijn blik.
Ontluisterend, weg zijn ik.

Willen beelden zich ?

Is al het vormen relatief ?
Hoe vormen lenig beelden zich ?
Is er iets mee verbonden ?
Trillen beelden zich ?
Willen beelden zich ?

Alles wordt rekbaar
door de gravitongolf
die nu bewezen is.

Dat vraagt bijna om een mis.
Gemis. Gemist. Mistroostig
in het zwart.

Dat al de dingen vloeibaar worden
hebben we altijd al vermoed.
Maar steeds dat vormen dat dwingend moest.
Tot vaste structuren, moet.
Dingen worden zich
vanzelf door andere dingen.
Zicht.

Ik en het land achter de dijk

Ik een dromer.
Ik doch grondig aan de grond.
Twee benen waar torens zich op bouwen.

Ik Hollands
van Java tot Curacao.
Een hangende tuin.

Ik van vooruitgang.
Zich gangbaar makend
in meervloeigheid.

Ik van het zweet van Zweden.
Thor'nend toornen fjorden....
Ik en het land achter de dijk.

In de droomtijd

In de droomtijd
waarin ogen bouwen
wat ze denken te zien
wat ze willen zijn,

v l a g e n winden random

verspreide verschijnselen
in groepjes bijeen.
En nemen zo realiteit aan.
En dan is dat de maat waar
iedereen zich op verlaat.

Betoverde domeinen
wijken steeds verder terug.
Geluk in het donker
angst in het licht.
Gaten zijn figuren
en achtergronden
worden plat.
Een samenstand van omloopheden
geeft de pijn
en bogen zijn ontspannen.

Maar juist is om zeer onverschillig
gespannen te zijn.

Lang voordat de dagen

Lang voordat de dagen
gingen dreigen met
hun uren en hun duren,
de tijd en zijn eindeloze nageslacht,
die als tikken te horen zijn,
traag de dag verdeelde
en verveelde en vaak
vele domme dingen
donker liet bestaan.

Ja wat toen zich was...

Langs het pad van stilte

Langs het pad van stilte
waar omheen hij zijn dagen weeft
en waarnaar hij zijn zinnen zet,
zingen zeven dagen 'n week vol.
Vol van tijd en van veel
Vaak
veel
te veel.
Tijd is traag.

Tekens van vrede
vallen in zijn schoot.
Duurzaamheid
dient zich aan.
En dan,
zoals raamlicht zich lui
over de vloer verspreidt.

Lui vormen lenig beelden zich

Lui vormen lenig beelden zich,
van hoe en waarom, toen,
en daarom nu en zijn zij zo?
Mompel en maar voort.
Van hoe de dingen zijn
en waar gevormd door 'n

we e r o m s t a n d i g h e i d .

Hoe de mensen zijn door
wat en hoe zij van elkaar verlangen,
straal langs wat.....
langs wat ook had kunnen zijn.

Regen ruist zacht

Regen ruist zacht
de uren uiteen.
Is er iemand aan de deur ?
Zijn er kloppen van de geest ?
Is het al vier uur geweest ?
Of slaat de klok
enkel voor wat zich leest.

Bedeest tikken takken
wakken in de tijd.
Het gehalt van de spalt !
Geleid door wat zoal verschijnt
is er steeds iets dat verdwijnt.

Schijnt de zin in de glazen
ogen van de honden.
Is er iets mee verbonden ?

Winden, vlagen in de nacht
waar men nog niets van weet.

Soms alles om mij heen

Soms alles om mij heen
als waren de dingen alleen maar donker.

Geel vals licht van lantaarns
hangt in 'n aureool van mist,
mistroostig in het zwart.

Zwervend met gedachten
en mijn lichaam
loop ik stappen en zie ik
licht slechts als onderbreking
van 't zwarte.

Mijn blik omfloerst door
'n donkere rand.
Regen.
Het huis maakt mij klein
meer en meer.

Muren worden pleinen plassend met ruimte.
Ramen schrompelen tot gaten en gaan
is mijn enige verweer.
Geen dag is als deze.

Twee donkere gordijnen

Twee donkere gordijnen
sluitend...er tussen een lichte streep.

Vlagen van winden met getikkel van druppels tegen glas.

Er zijn zo weinig echte
lichte of donkere plekken
waar de vorm zich nog niet heeft
kunnen zetten. De wetten.

Plaatsen van een onbaatzuchtig
en bezwangerd zingen.

Regels. Voor het staketsel
waarmee onze dagen doorweven zijn,
zijn zo anders dan de stromen
en de vlagen
waarvan onze dromen zijn.

Maar onze dromen zijn de dagen
want alles is eerst een gedachte
voor het verwachtte.

Ik zit daar verdiept

Ik zit daar verdiept
in het een of ander.
Nee het was iets specifiek.
Vermeer en zijn zuivere verhoudingen.

Lang zat ik daar, lang en ik
keek op en zag
het licht over de vloer verspreidt.
Het raam.
Het zou gisteren kunnen zijn
of eerder nog in de toekomst
of later toch.
Nu en altijd.

Vermeer en mijn tijd
beiden tot praten bereid.

Er is geen tijd.
Alleen zich zijn.
En al het vormen
is vergeefs.
Zoals lui, lenig, licht
zich over de vloer verspreidt.
Het licht is een verbinding
tussen hem en mij.

Tegelijkertijd

Hier en daar naar waar
het gelijk is, als en dan, maar....

Ik zit hier op de veranda
heel even zonder agenda.
Ik zie de bomen in de verte
en kijk naar ze met dat inerte.

Waar is de aandacht ?
Als ik hier ben dan ben ik daar.
Tegelijk, maar niet aanwezig.

Tegelijkertijd hier en daar zijn.....
Is dat mogelijk?

Er zijn dingen die twee wegen kiezen
en ieder hun eigen vluchtlijn gaan,
Blijven ze dan verbonden ?

Verschuivende waarneming,
Bewustzijn en tijd. Tegelijkertijd.

De duur

Zoals zonlicht traag
over de vloer verglijdt.
Een zich daarzijn, bereid
tot het steeds herhalende.

Even meer als minder.
Eigenzinnigheid, dat
het ook gister had kunnen zijn.

Of misschien vroeger nog
in de toekomst.

De mogelijkheid
dat er ooit iemand is, of zal zijn,
die hier zit en hetzelfde ziet.
Dezelfde blik, hetzelfde haar
gelijk gemoed...

Meer en meer het inzicht
dat het er niet toe doet.
Meer en meer een zich herhalende
die wil, wil doen.

En dan later, de lange verglijdende
schaduw van die boom. Zoom en uur.
De duur.

Vaasjes van Virginia

Vaasjes van Virginia
en vogels uit Venézula
laten zich zonder verzet
makkelijk aan mij zien.

Er liggen driehoeken van Hermanië
en kubussen uit Quasiland
direct achter mijn oog.
Ongehoord zoals zij
elkaar verdringen.

Handen van Celebes
en vissen uit de Oriënt.
Haren van 'n vrouw uit Formanië
naast de hoorn van een gems.

Woorden van een verre geest,
geluiden van het zomerfeest,
de geur van Patchouli
vergeelt met gedachten.

Waar is de kale grond ?

Waar is de kale grond ?
En waar de gaten
daar waar gebouwen
nog niet waren.
Maar gaten zijn het
pas geworden
door al het andere
dat al was.
Dus eerder nog.

Decor
Code R
Credo's
vullen tonnen, vaten
en versperren elk

vergezicht.

Begane grond.
Begaanbare grond.
Begane bare grond.
Gewijzigde grond.
Gewijzigde begaanbare grond.
Ongegrond. Ondergrond.

Waar is de platte grond ?

Luchten leren lezen

Ze drijven langs, de wolken. Ze kolken
van vormen die langzaam andere wolken
worden. Andere vormen die iets laten zien
van de eindeloze mogelijkheden en misschien
van vormen en beelden die maar eenmaal
bestaan. Ze hebben maar één keer een verhaal.
Om daarna meteen te metamorfoser
tot weer andere zaken. Daar in hoger sferen
is de werkelijkheid eigenlijk constant in de maak
tot dingen en zaken die zich vormen naar de smaak
van het moment. En elke mode kent
alleen wat zij zelf is en in zichzelf herkent.

Dat wat ongedifferentieerd is en altijd
veranderend van vorm. Het lijkt de tijd
zelf te zijn die samen met bewustzijn reist
en een meerduidige blauwe weg aanwijst.
En de ruimte waarin dat is en die alles laat begaan.
De ruimte is gebogen zegt men en ze biedt bestaan.
Het is een komen en gaan van de dingen,
een oeroud lied van een betrokken zingen.
Het spel van verschijnen en verdwijnen
speelt zichzelf wel. Maar dan weer kwijnen
de beelden weg tot blauwe grote gaten
die meteen weer tegenvorm achterlaten.

Maar zijn al deze gedaanten van de geest
Alleen werkelijkheid voor de mens? Ziet een beest
ook zoveel zaken komen en gaan
of doet hij het met wat er is. De maan
Is een gele schijf buiten zijn bereik
en zijn bewustzijn is hier. Geen gezeik.
Alles is er wat er is. Het is er omdat het is
hier en nu. Alles is gewoon immanent. Er is
geen wereld naast de echte. Punt.
Er wordt daar niet met betekenissen gestunt.

Ik heb luchten leren lezen en erop gewezen
dat dat er toe doet en dat het wezen
van het zijn in de perceptie is gelegen.
Dat zij continue veranderd en bepalend is. Heel even
stond mij iets anders voor de geest
iets over hier en nu en zaken die zijn geweest.
Kom mijn lief ik breng je nu naar de stad
want dit gedicht is nu bijna af. En ik had
graag dat wij onszelf leren dwalen en mengen
om ons lot met wat water aan te lengen.

De honden

Margritte zei het lang geleden al dat de honden de mensen fatsoen konden leren. Onomwonden zei hij dat de mens van de hond kon leren wat bescheidenheid is en geduld tonen. Vele keren heb ik het gezien en misschien is het aan mij te wijten maar wat een hond kan opbrengen aan bescheiden wachten tot de baas klaar is voor de loop van de dag brengt de mens misschien nog hoop.

Zoals een hond met zijn vacht wacht en betracht wat het lichaam wil gaan tonen. Aandacht opgebracht van kop tot staart vol concentratie. Kijken is vooral een ding dat voorspelbaarheid moet iken om te kunnen reageren voordat het lijf of ding gaat bewegen, mogelijkheden af te wegen, kling! En te reageren met het ding om het voor te wezen en de weg te volgen die is aangewezen.

Zoals deze honden wonen in de vachten die ze tonen en bewonen als hun enigste huis. Ze vertonen onbetrouwbare zekerheid en totale onafhankelijkheid. Het is ongehoord zoals zij getrouw volgen. In wederkerigheid leven zij met een baas en reageren direct op hun instinct als er een haas of eekhoorn zich beschikbaar vindt. Een vleesgeworden puls trekt van kop tot staart Lichaam wordt geest, een geest die openbaart.

Zoals zij zich kunnen geven aan de impuls die doorheen
hun lijf trekt vanuit de huid tot diep in het merg, het been.
Een trilling van een snaar van een altijd stromend ding
dat ook stroomt door fruit en bomen en de sering.
En waterschuddend duizend druppels laat geboren worden
met spetterend licht en slingers. Het is een worden
van een fantasmagorisch geheel, spektakelziek
lyrisch, zonder mimiek, bijzonder en kwiek.

Ik luister naar het ruisen van de tuin in de zachte nacht
Ik zou zo graag hond worden voor een keer. Onverwacht
is het misschien en ongedacht, maar wacht het is al zover.
Ik ruik de zoete geur van je haar van onvoorstelbaar ver.
En monster de avond van ster tot ster. Ik zie de tuin
enkel in geuren en kleuren moet ik nog leren. Schuin
achter mijn kop hoor ik een spin, ik hoor, ik hoor
onder het gras door en de vlo die ik uit het oog verloor.
Ik ruik vanaf hier hoe daar aan de horizon ver van hier
wat wordt gebakken. En door de opening van een kier
hoor ik een mier. Hier ben ik alleen maar nu
meer zoals een geest betaamt, geen individu.

Voor David Bowie

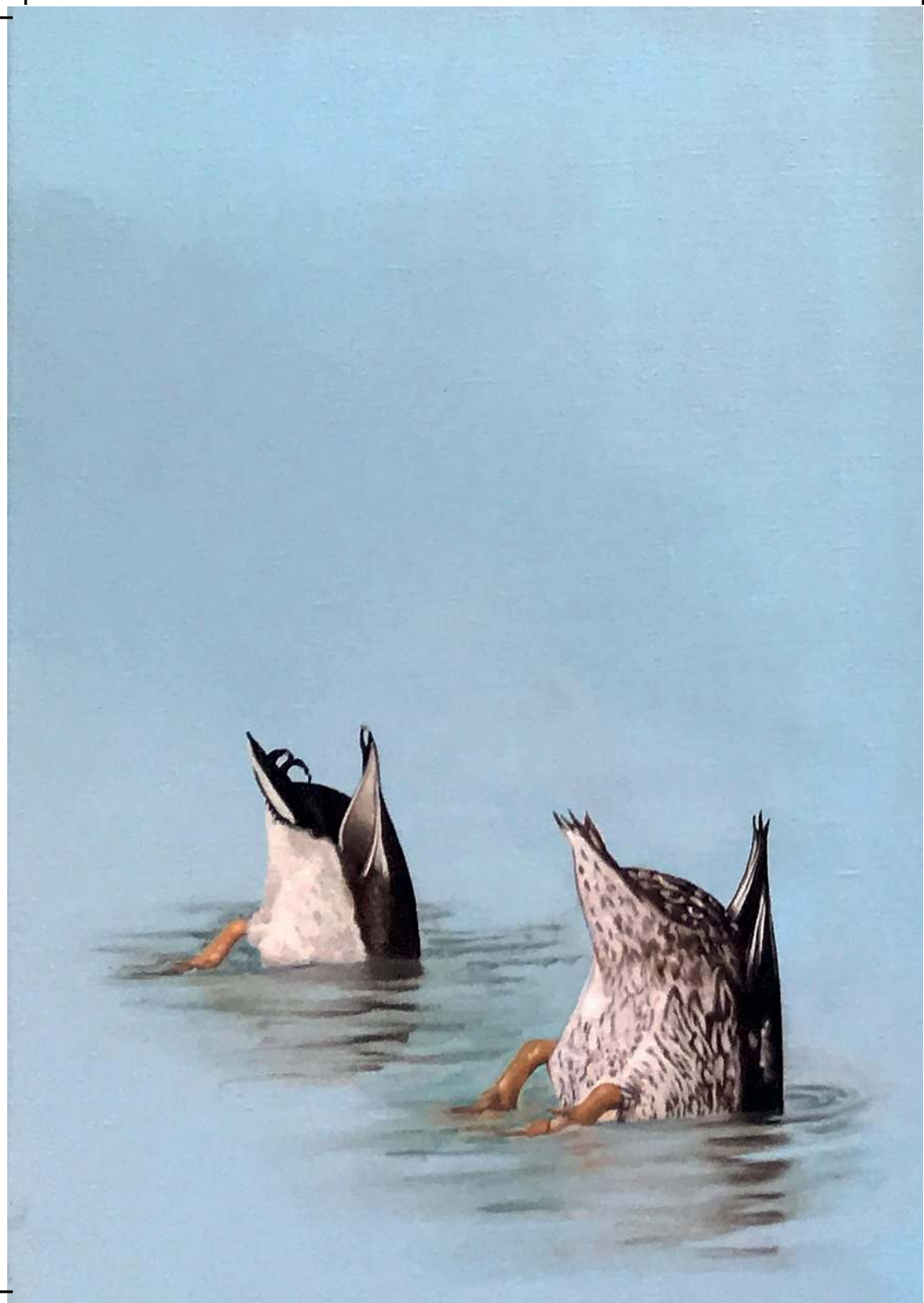
Ik wilde mezelf niet zijn uit liefde voor al het andere.
Niet voor een kade kiezen maar benieuwd naar veranderen.
Vlekken die kunnen lekken naar alle kanten.
Verten en horizonnen wonnen en al hun verwanten.

Een en duidelijk eenvormig en heel willen zijn beperkt.
Liever een meer-ikken-portret, méér zetten die zijn versterkt
met beeld en kleur geassembleerd in harmonie
met veel gevoel voor differentiatie en filosofie.

Een individu is een vervelend ondeelbaar geheel
die niet bestaat en zeker niet met zoveel wil
moet worden neergezet als waar en niet te vermijden.
Een leven is meer iets van alle kanten en meerdere zijden.
Het is een samenstel van veel in een groter geheel
meer fantasie vervat in furie, origineel en onderdeel.
Een energieke on-eigentijdse ongerijmdheid.
Eigenwijs en ronde uitgebreide multipliciteit.

Persoonlijkheden gestapeld tot een caleidoscopie.
Vervat in vorm en kleur en een pedante esoterie.
Ruimtes die worden gevonden, hele monsterscharen.
Turbulenties en stormen van het gemoed. Geen maren
geen mauwen geen voorbehoud en geen staren.
Door ruiten gaan en werken en openbaren.

"Ik wilde mezelf niet zijn uit liefde voor al het andere" is een uitspraak van Gilles Deleuze

Ik ben een schilder

Ik ben een schilder die dichter wil zijn en dichterbij
het beeld wil zijn. Ik schilder graag een wolkenpartij.
Een waterpartij en misschien daarbij een rechthoekig vlak
strak, ongedacht en abstract. En het spoor van de slak.

Met waterplas en verten maak ik ruimten rond.
En ik neem de diepte op in mijn mond,
in mijn geest en daarna op in mijn buik.
Ik bereid me zorgvuldig voor op de duik.

Want schilderen is worden wat er geschilderd gaat worden.
Het is van belang dat te zijn en je te laten omgorden
door zaken van ruimte en tijd, maat en vergetelheid
onzekerheid die klampt en vraatzucht van tevredenheid.

Want de gevoelige snaar die altijd moet worden geraakt
ligt meestal niet aan het oppervlak en wordt genoodzaakt
bewaard waar de waard er waardevol naar kan kijken
zonder dat grove gasten erover heen kunnen zeiken.

En de hoogten van het intellect dat moet worden geactiveerd
de betekenissen die daarvoor worden gegenereerd
kraken zich een weg door en van het lichaam af
tot in de materie, de verf, de streek en codenaam. Paf.

En dan op weg naar de spirituele ruimte in 2D
die zich verbergt in holen en spelonken en waarmee
het vlak gevuld gaat worden. Ik denk gul en mee.
Dan is er de bel die klinkt en het uur slaat twee.

Gedwee moet er weer worden gemeten
waar schuinten zitten en hoe ze moeten heten.
Ruimtes en verten en het vluchtpunt in harmonie
brengen soms sonor en gérend de euforie.

Van vormen en kleuren die samen en met elkaar
de geest en materie vormen waaruit en waarnaar
betekenissen zich wringen tot een geheel
dat waar is, zuiver, getrokken uit, en heel.

Het maken van de zong

Liederen schallen over het continent, het is evident
dat zij groen geel knallen voor het evenement.
Dat altijd zal duren, gister en later en lang.
Er klinkt wat geknisper uit eigen belang.
Maar dat doet er niet toe dat is later
weer dronken en spoelt weg als water.

Mater is de moeder van de modder
waarvan de zong zang als van een slodder-
vos zal komen met een welving
van iets dat leidt tot bedwelming.

Een zong ontstaat niet zomaar vanzelf.
Er is vloed voor nodig en iets van zichzelf.
Dingen komen samen in een assemblage
structuur, melodie, tekst, en de courage.

Je bent er niet maar de zong vraagt wel iets.
Iets dat stroomt en niet bang is van het niets.
Laten worden en durven laten gaan.
Een laissez fair van ver terug achter de maan.

En hoe de synapsen dan samenspannen
om al die vrije ruimtes te over-spannen.
Verbanden te kweken op maten gemeten
met linialen die krom staan en vreten
aan de norm van wat men dient te weten.

Zweten is er echt niet bij en inspiratie
is allang geweest, voorbij. Aah aspiratie.
Werk en precisie, ontvankelijkheid en conditie
weten, kennis, instinct en een grote ambitie.
Het samenspannen der zinnen.
Zij spannen samen om te ver-zinnen.

Ontginning van de modderige platte plaat.
Gepoetst en maat en orde in plaats van ondermaat.
Gistende guirlandes die ongehoord torderen
tot vormen en lijnen die tot elkaar verkeren
in spanning. En de boog die krom vormt
wat recht zo die gaat komt aangestormd.

De wind helpt de bladeren om te vergaderen

De wind helpt de bladeren om te vergaderen
over de zomer die gaat komen. Bomen naderen
om het vergaderen te verslaan, om te komen
tot consensus over sappen die gaan stromen.

Ze vlagen vliegend in het rond door de wind
die er naar kijkt en het licht aanstellerig vindt.
Al dat draaien, dreutelen en wentelen,
een zomerse herfstorgie. Al dat kwebbelen,

over knoppen die gaan ontluiken. De bron daarvoor
wordt aangelegd en voorbereidt als een metafoor.
Deeltjes die lijken op wat gaat worden in het klein
delen zich in een metrisch georkestreerd refrein.

Zodat ze kunnen spreken over lente en bloemen
en bijen en hommels die daar gaan zoemen.
Namen noemen van soorten die gaan ontluiken:
bessen, bramen, doorn, brem en vlinderstruiken.

Knol en raap, ranonkel, majoraan, venkel en cichorei
rabarber, rucola, pompoen, pastinaak en selderij.
Wortel en spruit, paprika, piment, appel en peer
Snijbiet en sla, sperzieboon, spitskool en schorseneer.

Nader tot de naam komen die nadoet wat het ding is.
Het ding is dat het totaal iets anders is als ik me niet vergis.
Appel is een open begin met een puntige dubbele pit
daarna de zachte afronding “ul” die aan het einde zit.
Maar een appel is een muffig knapperig meestal rood object
met een gladde vette schil die een geurig zoet binnen afdekt.

Zo is sla een sissend begin met daarna een lange zucht met een altijd open einde. Terwijl sla alle groenen in vlucht en kronkelend zijn vellen kunstig in de rondte draait. Zijn smaak, die heel licht over velden komt aangewaaid.

Maar de bladeren blijven vergaderen door de wind over hun herinneringen en wat de ander daarvan vindt. Over hun overgevoeligheid voor licht en wat zij daarmee doen. Groen chlorofyl glinstert in bladeren waarmee zij koolzuur omzetten in zuurstof heel erg precies van molecuul naar molecuul zonder energieverlies.

Het wonder dat zonder dat er een excel voor is zichzelf voltrekt en voltooid. Nooit is er, gewis zoiets onafhankelijk geweest en weet je wat gek is ? Dat het zo autonoom en van zichzelf zo zeker is.

Net zoals het dichtklappen van de bek.
De draai van de ransuil zijn bonte nek.
De ademzucht die de adem beneemt
en de schrik voor alles wat bevreemd.

Het lijkt een zeer uitgewerkt en heel precies traject dat zichzelf tekenend traag door de tijd heen trekt. Je ziet de wetten werken, openbaren en ze laten zien. Een kosmisch gesampled samenspel, verhuld bovendien.

Waar ik heel mijn leven naar op zoek ben geweest

Waar ik heel mijn leven naar op zoek ben geweest
zijn niet de zaken die men verwacht, een verlichte geest
of een echte liefde lui levendig en dronken.

Ik was meestal eerder verdwaald en met vonken
schietend in de vrije ruimte en verwonderd over
alles wat ik niet begreep. Ik zag alleen de tover.
Gekleurde woorden en beelden een stage stroom
die mij meenam naar oorden als in een droom.

Regels en modellen deden mij huiveren telkens weer.
Het gebrek aan fantasie en alles herhaald steeds weer.
Sleur en slangen van hetzelfde die zichzelf telden
en vertelden dat de vorm zo altijd zou gelden.
Hemeltergende ergerende ergernis. Angstige lijven
en een dreiging dat het voor altijd zo zou blijven.
Ik zou zo nooit kunnen zijn of ooit willen worden
maar borden mijden en dwalen leren als nieuwe orde.

De kwaliteit van het dwalen was paspoort en mijn devies.
Weggaan van de maat was eerste bagage in mijn valies.
En gaan was als een schater die heel veel later zei
dat al dat lachen gekapseld kapseisde op zijn zij.

Maar tovenaar. Kijk ! Wat is echt ? Daar, staar naar waar het is zoals het is en altijd weer en nog een keer vanwaar het zich zal herhalen verjongd vernieuwt. De snaar die daar trilt is waar. Bedaar, zie voor wat het is en klaar de kleurige horden en zie hoe het is geworden in de damp van de laatste akkoorden. Kijk goed en met sterke lamp in hoeken en gaten. Gaten zijn leegtes die zijn omgeven door andere zaken die het een gat doen wezen.

Waar ik heel mijn leven naar op zoek ben geweest
keert zich uit in een uitstorting van de geest
Een terugkeer naar 'n hier en nu.
Een daar zijn dat zich continue
herhaald en in die herhaalde repetitie
bewijst zich een onwrikbare cognitie.
Het verschil zit in de herhaling.
De rijkste vorm van uitbetaling.

COLOFON

Uitgave in eigen beheer Biest-Houtakker 2020
Softcover : mat gelamineerd. Formaat : A5 staand (148 x 210 mm)
Papiersoort : 90 gr, off white
Lettertype : Le Havre Layers (omslag en titelblad), Gill Sans regular (binnenwerk)
Ontwerp : F. H. J. Anderson

Alle afbeeldingen zijn schilderijen van de auteur:

voorkant

Wilson's bird of paradise, 50 x 40 cm, olie/acryl op linnen, 2000/2019

pag. 6

Merkuil, 50 x 40 cm, olie op linnen, 2001

pag. 12

Ekster, 50 x 40 cm, olie/acryl op linnen, 2001/2019

pag. 18

Casuaris, 50 x 40 cm, olie op linnen, 1997 (gemeente Zwolle)

pag. 24

Slobeend, 50 x 40 cm, olie op linnen, 2000

pag. 28

Spotlijster 50 x 40 cm, olie op linnen, 1997 (particuliere collectie)

pag. 32

De horden 120 x 180 cm, (part) olie op linnen, 1996

pag. 36

Papegaaiduiker, 50 x 40 cm, olie op linnen, 1997 (gemeente Zwolle)

pag. 40

Veel te veel, 120 x 180 cm, (part) olie op linnen, 1995

pag. 42

Bluebird, 50 x 40 cm, olie op linnen, 1997

pag. 46

Boseendjes, 50 x 40 cm, olie op linnen, 1996 (particuliere collectie)

pag. 52

Kraanvogel, 50 x 40 cm, olie op linnen, 1997 (gemeente Zwolle)

pag. 56

Mr. Zondertitel, 50 x 40 cm, olie op linnen, 1997

(Collectie Min. v. buitenlandse zaken, 's Gravenhage)

pag. 62

Goudamadine, 50 x 40 cm, acryl op linnen, 2015

pag. 64

Twee zetten en een gebaar voor de geest (part), 120 x 180 cm, olie op linnen, 1998

pag. 67

Kerkuil, 50 x 40 cm, olie op linnen, 2015 (gemeente Zwolle)

pag. 74

Twee zetten en een gebaar voor de geest (part), 120 x 180 cm, olie op linnen, 1998

achterkant

Bijeneters, 50 x 40 cm, olie op doek, 1998 (particuliere collectie)

